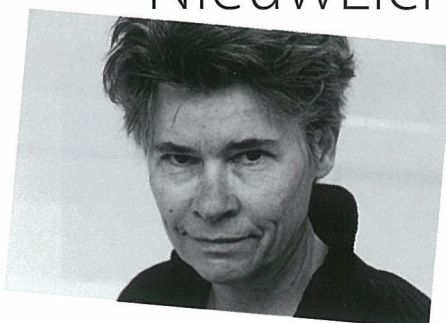

Yet Bosman
Houdt van mensen, fotografische alleseter, studeert bij NieuwLicht

Komkommertijd is voorbij, huppelend het voorjaar in

Hoewel komkommertijd voor de media zo'n beetje in augustus valt, beleef ik mijn komkommertijd als het nieuwe jaar nog maar net op dreef is, en de lente nog lang niet in aantocht. Twee tergend lange maanden waarin ik mij verbeeld dat mijn camera zachtjes huilend in de hoek ligt te wachten om vastgehouden te worden. Binnen heb ik alles al gefotografeerd; alle kerstballen staan er weer op. Dat ik er meer dan driehonderd heb, zou hier nog als positief gezien kunnen worden (qua tijdsverlating), maar ik moet eerlijk zeggen: ook al zijn ze nog zo mooi, het doet mijn fotografenhart niet sneller kloppen. Dus verzijn ik voor mijzelf

'Binnen heb ik alles al gefotografeerd; alle kerstballen staan er weer op'

allerlei stillevenns om te fotograferen, het liefst op een tafel met een mooie achtergrondrol en lekkere -in mijn ogen- ingenieuze lichtconstructies om het geheel mooi te verlichten. Dat bevredigt een hele poos mijn hang naar fotograferen, maar op een gegeven moment taant dan toch de inspiratie. Verder wil mijn meest voor de hand liggend model; mijn partner, niet meer op de foto. Dat wil zeggen: ze wil nog wel, maar dan alleen als het functioneel is. Dus op vakantie vóór de tent omdat we op dat moment aan het kamperen zijn. Op zondagochtend even model staan omdat ik iets met slierten spaghetti en háár hoofd heb bedacht, is er niet meer bij. Tja...

Op een gegeven moment ben ik echt helemaal klaar binnen en wil ik naar buiten. Maar dan dient het gegeven zich aan dat ik geen winterfotograaf ben. 'Kom nou', denk je misschien. 'Een echte fotograaf gaat ook de sneeuw in'. Nou, ik niet. Ik ga heus wel eens, want ik val erg op de verstilde landschappen, maar het vergt zoveel ijzervreterij van mij dat ik het niet leuk meer vind. Dikke lange jas, sjaal, capuchon en handschoenen. En áls ik al bewegingsvrijheid zou hebben, dan zijn daar ten slotte nog de handschoenen. Ik zag een hele poos geleden een documentaire over een bekende fotograaf die in de poolgebieden werkt en zijn toestel met hele dikke handschoenen aan bedient. Ik heb met verbaasde belangstelling zitten bekijken, want hoe deed hij dat? Mij lukt het in ieder geval niet. Ik heb mijn handen zo naakt mogelijk nodig. Dus wanneer ik dan na veel geworstel langs sjaal en capuchon een andere lens uit mijn rugzak heb gepeuterd, zijn daar nog die bevroren takjes aan het eind van mijn armen die weigeren hun ding te doen. O ja, en had ik de door mijn adem beslagen bril al genoemd? Nee, geen winterfotograaf dus. Ken je die beelden in het journal van die koeien die zo ongeveer naar buiten stuiten als ze weer voor het eerst naar buiten gelaten worden? Zo voel ik mij, als ik eindelijk weer door de straten loop met mijn toestel in de aanslag. En dan mag ik best even huppelen van mezelf... ■

www.blikinbeeld.com

FOTOGRAFIE

Editie 2 maart/april 2014

Chris de Bode

Met elke reis verlies je een stukje naïviteit

ARCHITECTUUR

De liefde voor lijnen en vlakken

€ 6,95

De Forever Young generatie
MARTIJN VAN DE GRIENDT